

Løjtnanters Lønning. Men selve Bekostningen bliver det af mig nævnte Beløb. Der er jo sikkert mange, der staa for at skulle være Soldater, som vilde finde det rart at faa en saadan Lønning, og det mener jeg ogsaa at kunne billige, at det kunde være rart; og naar vi komme til en endelig Ordning, maa det ogsaa tages under Overvejelse, forinden den fastslaas, om det ikke er muligt at naa til en højere Lønning. Det er ikke det, mit Lovforslag gaar ud paa, det gaar ud paa at skaffe Lighed til Stede rundt i Afdelingerne. Men hvis nu det ærede Medlem opnaaede, at Tinget stemte for det Ændringsforslag, han har foreslaet, og det blev vedtaget, saa blev Følgen dog, at ingen Soldat fik det mindste mere i Løn end tidligere, thi der kunde jo ikke efter det ærede Medlems eget Forslag ske noget, uden at der skulde vedtages andre Lovforslag, nemlig Lovforslag om en hel Omordning af Tjenestetiden, og det vilde gribe saa stærkt ind i Kommissionens Arbejde, at saadanne Lovforslag vilde det ærede Medlem sikkert ikke være med til at vedtage, inden Kommissionen afgav sin Betænkning. Saa hele det Forslag, der er stillet af det ærede Medlem, er og bliver kun en Skueret, der er stillet paa Bordet foran Soldaterne, men som de aldrig faa Lov til at faa noget af, medens den Forhøjelse, jeg har foreslaet i Lovforslaget, træder i Kraft fra den 1. April.

Det ærede Medlem optraadte jo meget heftigt ved denne Lejlighed ligesom ved 1ste Behandling overfor Lovforslaget og paastod, at det Parti, hvortil jeg hører, er bundet til dette Lovforslag. Det Parti, hvortil jeg hører, er bunden til dette Lovforslag paa samme Maade, som enhver Rigsdagsmand er bundet til et Lovforslag, nemlig ved sin Overbevisning og ikke ved noget som helst andet Baand. Partiet ser paa denne Sag, som jeg ser paa den, at her bør der øves Retfærdighed overfor dem, der ere daarlig stillede, og at det er et demokratisk og forsvarligt Standpunkt at indtage at øve denne Retfærdighed, indtil det Tidspunkt kommer, da vi kunne faa Lønningsspørgsmaalet endelig ordnet i det hele taget. Nu anførte det ærede Medlem nogle Citater af Udtalelser, som jeg havde fremsat for 12—14 Aar siden.

I den ene af mine Udtalelser fremholdt han meget stærkt, hvorledes jeg da havde talt om Nedsættelse i Militærudgifterne, naar vi kom til at behandle Spørgsmaalet om en endelig Ordning. Den Udtalelse fremsatte jeg i 1892 paa et Tidspunkt, da de militære Udgifter vare omkring 25 Mill. Kr., og paa et Tidspunkt, hvor der blev forelagt os et Lovforslag om en ny Hærlov med betydelig forøgede Omkostninger. Paa det Tidspunkt fremsatte jeg den Udtalelse, det ærede Medlem citerede, og sagde, at naar Venstre kom til at arbejde under en grundlovstro Regering, blev det Venstres Sag at bringe disse Sager i Orden, og da maatte vi ogsaa tage Hensyn til Spørgsmaalet om Billigheden, og det vil der ogsaa blive taget Hensyn til, det er klart nok. Da nu Venstre kom til at danne Regering, søgte vi at finde Vejen til at faa disse Sager i Orden, og den Vej, vi mente, var den rigtige, var at nedsætte Forsvarskommissionen, for at vi kunde komme ud af den Splid, af alle de Tvivl, alle de Overgreb og alle de Vanskeligheder, som vare skabte i Aarenes Løb under den provisoriske Politik. Vi nedsatte Forsvarskommissionen, og jeg ved, at det Ministerium, som foreslog Nedsættelsen, gjorde det med god Villie til at bringe Sagen i Orden, fordi Ministeriet følte, at det var en Opgave, som enhver grundlovstro Regering maatte paatage sig, og at Vejen til at løse Opgaven var at faa Fortiden skaffet til Side og faa Samarbejde i Gang imellem de forskellige Partier. Altsaa Forsvarskommissionen blev nedsat, og i Paragrafferne i Loven om dens Nedsættelse laa Programmet for dens Arbejde og for Fremtidens Arbejde i disse Sager. Der blev udtrykkelig sagt, at den Ordning, der skulde skaffes til Veje, skulde være en Ordning, der skulde grundlægges paa vor Neutralitet, og som skulde tage Hensyn til Landets Evne til at bære baade de øjeblikkelige og de stadigt tilbagevendende Udgifter. Det var altsaa vort Program, og alene det ensidigt at sige: Nedgang i Militærudgifterne maatte vi selvfølgelig da forlade, naar vi skulde gaa over til at faa det positive frem. Dermed er ikke forladt Spørgsmaalet om at faa en billig Ordning, slet ikke, men dermed er den positive Side af Sagen